

Ἐκ τῶν καθ' ἡμέραν
εἰς τὰ αἰεὶ διαμένοντα...

Στὴν Κατανυκτικὴ Πορεία
πρὸς τὴν Σταυρο-Αναστάσιμην Ἀνακαίνισί μας...

...μὲ πατερικὴ
τροφή...

...στὸ δισάκκι
μας...

Ἑβδομάς ζ' Νηστειῶν
Πέμπτη

39. «Ὑδὼρ πολὺ οὐ δυνήσεται βέβησαι τὴν ἀγάπην»

«ὦ ἀχαριστία ἀνήκουστος! ἡ ὁποία δὲν εὐρίσκεται οὐτὲ ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους δαίμονας· ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν ἔλαβον ποτὲ τοιαύτας Χάριτας, ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἐξέπεσαν μίαν φοράν, ἀφέθησαν πάντοτε εἰς τὴν ἀπώλειάν τους. Δοιπόν, ὁμολόγησαι τὴν ἀχαριστίαν σου καὶ ταπεινώσου, ἕως ὑποκάτω τῶν πόδων τῶν ἰδίων τῶν δαιμόνων· ἐπειδὴ καὶ ἐφάνης πλέον ἀχάριστος ἀπὸ ἐκείνους· καὶ κάμε ἀπόφασιν νὰ δώσης ὅλον σου τὸ θέλημα καὶ τὴν ἀγάπην εἰς τὸν Κύριον, ὅπου εὔρε τόσους τρόπους διὰ νὰ σὲ εὐεργετήσῃ· καὶ Αὐτός, ὅπου ἐμεταχειρίσθη τόσῃν αὐστηρότητά εἰς τοὺς

ἀποστάτας ἀγγέλους, εἰς ἐσένα ἔδειξεν ἕνα πέλαγος Ἐλέους, καὶ εὐσπλαγχνίσθη τόσον τὴν ταλαιπωρίαν σου· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη, ὅπου ἔχει Αὐτὸς εἰς ἐσέ, δὲν ἠθέλησε νὰ σβεσθῇ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀμαρτιῶν σου, παρακάλεσαί Τον νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ σβησθῇ ἀπὸ κανένα πειρασμὸν καὶ ἡ ἀγάπη, ὅπου ἐσὸ ἔχεις εἰς Ἐκεῖνον· ἀλλὰ νὰ λέγῃς μὲ τὸ Ἄσμα: “**Υ**δωρ πολὺ οὐ δυνήσεται σβέσαι τὴν ἀγάπην, καὶ ποταμοὶ οὐ συγκλύσουσιν αὐτήν” (ἡ 7).

(Ὁσ. Νικοδήμου Ἀγορείτου, «Π.Γ.», σελ. 146β, 147α)

